

Egység és megromlott kapcsolatok

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Máté 18:15-17; Róma 5:8-11;
2Kor. 10:12-15; Efez. 4:26; 2Tim. 4:11; Fil. 1-25

„Mert ha akkor, amikor ellenségei voltunk, megbékéltünk Istennel az ő Fiának halála által, mennyivel inkább megtartatunk az ő élete által, miután megbékéltünk vele” (Róm 5:10, ÚRK)!

Amint láttuk, még pünkösd után is időnként feszültség terhelte a hívők kapcsolatait. Az Újszövetség több példát is hoz arra, hogyan kezelték az egyházi vezetők és az egyes tagok az ilyen kihívásokat. Ezek az elvek különösen értékesek a ma egyháza számára. Bemutatják, milyen jótékony hatása lehet annak, ha bibliai elvekkel igyekszünk megoldani a konfliktusokat és megőrizzük egységünket Krisztusban.

A heti tanulmányunkban a helyreállt kapcsolatokra figyelünk, valamint arra, hogy emberi viszonyaink mennyiben hatnak egységünkre Krisztusban. A Szentlélek szolgálata közelebb vonja az embereket Istenhez és egymáshoz. Ledönti a válaszfalakat az Istennel és az egymással való kapcsolatunkban. Röviden tehát az evangélium ereje nem feltétlenül abban mutatkozik meg a leginkább, amit az egyház mond, hanem abban, ahogyan az egyház él.

„Erről ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretni fogjátok” (Jn 13:35). Szeretet nélkül bármennyit beszéljünk is az egyház egységéről, semmit nem ér.

HELYREÁLLT BARÁTI KAPCSOLATOK

Pál és Barnabás munkatársakként együtt tettek bizonyosságot Jézusról, azon viszont összekülönböztek, hogy meg lehet-e bízni a félnék János Márkban (ApCsel 15:36-39). Az evangélium hirdetésével járó lehetséges veszélyek miatt ő ugyanis egyszer csak otthagyta Pált meg Barnabást és hazament (ApCsel 13:13).

„E meghatárlás miatt Pál egy időre kedvezőtlenül, sőt szigorúan ítélte meg Márkot. Barnabás viszont mentegette őt tapasztalatlansága miatt. Aggódott, hogy Márk ne tegye le a szolgálatot, mert képességet látott benne, és azt remélte, hogy idővel Krisztus használható és alkalmas szolgálója lesz” (Ellen G. White: *Az apostolok története*. Budapest, 2001, Advent Kiadó, 113. o.).

E férfiak továbbra is mind hasznosak voltak Isten művében, de fel kellett oldani a közöttük kialakult feszültséget. Fontos volt, hogy a kegyelemről prédikáló apostol kegyelmet tanúsítson a fiatal prédikátor iránt, aki csalódást okozott neki, a megbocsátás apostolának meg kellett bocsátania. Barnabás támogatásával János Márk fejlődött (ApCsel 15:39), később aztán nyilván Pál szívére is hatott a változás.

Hogyan derül ki a Timóteusnak és a Kolossében élő hívőknek írt páli levelekből, hogy helyreállt az apostol kapcsolata János Márkkal, és újból megbízott fiatal munkatársában (lásd Kol 4:10-11; 2Tim 4:11)?

Elég hiányosak az ismereteink arról, hogyan békült ki Pál végül János Márkkal, de a bibliai feljegyzés világos: János Márk később az apostol egyik megbízható társa lett. A kolossébeli gyülekezetnek Pál szeretettel ajánlotta mint „munkatársát”. Az élete vége felé kérte Timóteust, hogy vigye magával Rómába, „mert nekem alkalmas a szolgálatra” (2Tim 4:11). A szolgálatát gazdagította a fiatal prédikátor, akinek már nyilván megbocsátott. Ledőlt a kettőjük között emelkedett fal, képesek voltak együttműködni az evangélium ügyében. Bármi is zavarta a kapcsolatukat a múltban és bármennyire jogosnak is vélte Pál, ahogyan korábban János Márkhoz viszonyult, azon már túljutottak.

Hogyan tanulhatunk meg megbocsátani azoknak, akik megbántottak vagy csalódást okoztak nekünk? A megbocsátás miért nem elég ahhoz, hogy egy korábbi jó kapcsolat helyreálljon? És miért nem is kell ennek mindig megtörténnie?

RABSZOLGÁBÓL FIÚ

Római fogsága alatt Pál találkozott egy szökött rabszolgával, Onézimoszal, aki Kolosséból Rómába menekült. Az apostol jól ismerte Onézimosz gazdját. Filemonnak szóló levelében személyesen közbenjárt nála, és kérte, hogy béküljön meg szökött rabszolgájával.

Pál fontosnak tartotta az emberi kapcsolatokat. Tudta, hogy a megromlott, megszakadt kapcsolatok hátráltatják a lelki fejlődést és ártanak az egyház egységének. Filemon gyülekezeti vezető volt Kolossében, és ha keserű érzéseket táplál Onézimoszsal szemben, az bizonyára beárnyékolja keresztényi bizonyoságtételét, valamint az egyház tanúságát a más hitűek között.

Pál levele Filemonhoz a helyreállt kapcsolatok milyen fontos elveit vázolja fel? Ne felejtjük el, hogy a kulcsszó az elv!

Első pillantásra kissé meglepő, hogy Pál nem lépett fel keményebben a rabszolgaság ellen, ám a stratégiája így sokkal hatásosabb volt. Ideális esetben az evangélium felülemel az osztálykülönbségeken (Gal 3:28; Kol 3:10-11). Nem rabszolgaként, hanem úgy küldte vissza Onézimoszt, mint aki a fia lett Jézusban, Filemonnak pedig „*szeretett testvére*” az Úrban (Filem 16).

Pál tudta, hogy a szökött rabszolgák jövője sötét volt. Bármelyik pillanatban elfoghatták őket, szegénységre, nélkülözésre számíthattak. Így viszont Onézimosz kilátásai javultak, hiszen már Filemon testvére lett Krisztusban, ugyanakkor készleges munkása is. Filemonnál biztosítva láthatta az ételét, a szállását és a munkáját, az életében óriási változást hozott a megbékélés. Pál mellett Onézimosz „*hű és szeretett testvér*” (Kol 4:9, ÚRK) lett, az evangélium szolgája. Az apostol lelkes, ugyanakkor hajlíthatatlan volt, amikor a megbékélést munkálta közöttük. Kész volt a saját pénzéből rendezni minden anyagi természetű kérdést, ami Jézus két követője között felmerült.

Mit tanulhatunk az itt látott evangéliumi elvekből, ami segíthet az emberi kapcsolatokban jelentkező stresszhelyzetek, feszültségek vagy akár törések feloldásában? Hogyan előzhetjük meg ezekkel, hogy megromtsa valami a gyülekezetünk egységét?

LELKI AJÁNDÉKOK AZ EGYSÉGÉRT

Amint egy korábbi tanulmányban érintettük, a korinthusi gyülekezetben súlyos problémák voltak. Milyen elveket vázol fel Pál 1Kor 3:5-11, 12:1-11 és 2Kor 10:12-15 szakaszaiban a gyülekezet egységéhez nélkülözhetetlen gyógyulás és helyreállítás érdekében?

Az apostol ezekben a versekben a gyülekezet egységének meghatározó elveit írja le. Rámutat, hogy Jézus a különböző egyházi szolgálatok végzését más-más munkásra bízta, akiknek azonban együtt kell fáradozniuk Isten országának építésén (1Kor 3:9).

Isten együttműködésre, nem pedig versengésre hív. Mindannyian tőle kapjuk az ajándékot, hogy a többiekkel együtt végezhessük a szolgálatunkat Krisztus testében és a környezetünkben (1Kor 12:11). Nincsenek nagyobb és kisebb ajándékok, mindegyikre szükség van Krisztus egyházában (1Kor 12:18-23). Istentől jövő ajándékainkat nem önző magamutogatás céljára kapjuk, hanem az evangélium terjesztéséért adja a Szentlélek.

Nem bölcs dolog másokkal összehasonlítani magunkat, mert így vagy elcsüggedünk, vagy önteltté válunk. Ha azt képzeljük, hogy mások sokkal „jobbak” nálunk, magunkat hozzájuk mérve elkeseredünk és könnyen elbátortalanodhatunk a szolgálatban. Viszont ha úgy érezzük, hogy Krisztusért végzett munkánk jóval eredményesebb másokénál, önteltté válhatunk, aminek nem szabadna a keresztényekben meglennie.

Mindkét hozzáállás gyengíti Krisztusért végzett szolgálatunk eredményességét, mint ahogy a közösségünket is. Miközben a Krisztustól kapott hátskörünkön belül dolgozunk, örömet és meglepedettséget találunk a bizonyágtételben. Munkánkkal kiegészítjük mások erőfeszítéseinek a hatását, és így Krisztus egyháza óriási lépésekkel halad Isten országa felé.

Eszedbe jut valaki, akinek szolgálati ajándékai láttán feltámadt benned az irigység? (Nem túl nehéz, ugye?) És hányszor töltött el büszkeség a saját ajándékaid miatt, ha másokkal hasonlítottad össze magad? A lényeg, hogy a bűnös emberek között nagyon is állandó valóság az, amit Pál itt érint. Bármelyik helyzet vonatkozzon is ránk, hogyan tudunk önzetlenséget tanulni, ami elengedhetetlen a Krisztusban való egység megőrzéséhez?

MEGBOCSÁTÁS

Mit jelent a megbocsátás? Vajon igazolná annak a viselkedését, aki rettenetesen megbántott bennünket vagy ártott nekünk? A vétkes fél bűnbánatától függ, hogy én meg tudok-e bocsátani? Mi a helyzet akkor, ha nem érdemel bocsánatot, akire haragszom?

A következő szakaszok hogyan világítanak rá a megbocsátás bibliai jelentésére? Lk 23:31-34; Róm 5:8-11; 2Kor 5:20-21; Ef 4:26

Krisztus kezdeményezése volt, hogy megbékéltetett bennünket: „...*az Istennek jósága téged megtérésre indít*” (Róm 2:4). Ezt már akkor megtette, amikor még bűnösök voltunk. Nem a mi bűnbánatunk és bűnvallásunk váltja ki a megbékélést, hanem Krisztus kereszthalála. A mi részünk csak annyi, hogy elfogadjuk, amit értünk tett. Igaz, nem kapjuk meg a bűnbocsánat áldásait, amíg meg nem valljuk a bűneinket, ez viszont nem azt jelenti, hogy a bűneink megvallása váltaná ki a megbocsátást Isten szívében, hiszen az mindig megvolt benne. A bűnvallás csak bennünket tesz képessé a megbocsátás elfogadására (1Jn 1:9). Meghatározó a bűnök megvallása, nem mintha ez változtatna Isten hozzánk való viszonyulásán, inkább a miénken változtat. Amikor engedünk a Szentlélek meggyőző erejének, megbánjuk és megvalljuk bűneinket, akkor megváltozunk. A megbocsátás különösen fontos a saját lelki jólétünk érdekében is. Ha nem tudunk megbocsátani annak, aki fájdalmat okozott és talán nem is érdemel bocsánatot, ez nekünk jobban fájhat, mint neki. Amikor valaki megsért minket és nem tudunk megbocsátani, folyton gyötör bennünket a fájdalom, tehát lényegében hagyjuk, hogy még tovább bántson. Mennyi vizályt és feszültséget okoz a sértettség a gyülekezetben! A tagok közötti elrendezetlen ügyek ártanak Krisztus teste egységének! A megbocsátás azt jelenti, hogy nem kárhozzátjuk többé a másik embert, hiszen Krisztus sem kárhozzat már bennünket, persze ezzel egyáltalán nem igazoljuk a viselkedését. Megbékélhetünk azzal, aki megbántott, hiszen Krisztus is megbékéltetett bennünket magával, amikor fájdalmat okoztunk neki. Azért bocsáthatunk meg, mert mi is bocsánatot nyertünk. Azért lehetünk képesek szeretni, mert mi is szeretetet kapunk. A megbocsátás döntés kérdése. Eldönthetjük, hogy megbocsátunk, még a másik fél tettei és viselkedése ellenére is. Ilyen az igazi jézusi lelkület.

Hogyan segíthet a megbocsátásban, ha arra gondolunk, hogy Jézus is megbocsátott nekünk? Miért mondjuk, hogy a megbocsátás lényeges része a keresztyéni életünknek?

HELYREÁLLÍTÁS ÉS EGYSÉG

**Olvassuk el Mt 18:15-17 verseit! A konfliktusmegoldásnak mi az a három lépése, amit Jézus arra az esetre javasol, ha az egyik hittestvé-
rünk megbántott bennünket? Hogyan alkalmazható a tanácsa ma?**

Jézus azért adta ezt a tanácsot *Máté evangéliuma* 18. fejezetében, hogy a gyülekezetben kialakuló konfliktusok a lehető legkisebb körön belül maradjanak. Szeretné, ha a két érintett maga oldaná meg a problémát, ezért is jelentette ki: „*Ha pedig vétkezik ellened a testvéred, menj el hozzá, fedd meg négy szemközt: ha hallgat rád, megnyerted a testvéredet*” (Mt 18:15, RÚF). Minél többen kapcsolódnak be két ember viszályába, annál nagyobb lehet a perlekedés, ami pedig sokkal jobban árt a közösség többi tagjának. Ki erre az oldalra áll, ki amarra és kialakul a frontvonal. Amikor viszont a keresztyének igyekeznek maguk között rendezni a nézeteltéréseket, méghozzá a keresztyéni szeretet és a kölcsönös megértés lelkületével, létrejön a megbékélés légköre. Megfelelő lesz a hangulat ahhoz, hogy a Szentlélek késztesse őket a gondok megoldására. Néha nem sikerül négy szemközt megoldani a problémát. Ilyenkor Jézus arra kér, hogy egy vagy két embert vigyünk még magunkkal. Fontos, hogy a megbékélés folyamatának második lépése mindig csak az első lépés után történjen. A kibékülés a cél, nem az, hogy még jobban eltávolodjanak egymástól. A sértett félhez csatlakozó egy-két személy nem azért megy, hogy bizonyítsa: sérelem történt vagy elmarasztalja a másik embert. Tanácsadóként és imapartnérként keresztyéni szeretetet és könyörületet kell tanúsítaniuk, ha közeledést akarnak elérni két, egymástól elidegenedett fél között.

Előfordul az is, hogy a problémamegoldás érdekében tett egyetlen kísérlet sem jár sikerrel. Jézus arra tanít, hogy ilyenkor vigyük az ügyet a gyülekezet elé. Persze nem azt akarja, hogy személyes konfliktusok miatt megszakítsuk a szombat délelőtti istentiszteletet! Amennyiben az első két lépés nem vezetett eredményre, a gyülekezeti bizottság a megfelelő hely a kérdés kezelésére. Ismét ki kell emelni, hogy Krisztus célja a békéltetés. Nem szabad az egyik felet elítélni, a másikat pedig magasztalni!

„Ne engedd, hogy a sértődöttség ellenséges indulattá fajuljon! Ne hagyd, hogy a seb csak gyűljön, majd mérgező szavakban fakadjon ki, megfertőzve mindenki gondolatait, aki csak hallja! Ne engedd, hogy keserű gondolatokkal legyen tele a te fejed és az övé is! Menj oda a testvéredhez, és alázattal, őszintén beszélj vele a dologról” (Ellen G. White: *Gospel Workers*. 499. o.)!

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

„Amikor a munkások szívében Krisztus lakozik, amikor minden önzés kihalt, amikor a versengés, az elsőbbségre való törekvés megszűnik, amikor egység és megszentelődés utáni vágy uralkodik, amikor egymás iránti szeretetük meglát-szik és érződik, akkor a Szentlélek kegyelmi zápora olyan bizonyossággal fog rájuk áradni, mint ahogy Isten ígéreteiből egy jóta vagy pontocska sem veszhet el” (*Szemelvények Ellen G. White írásaiból*. 1. köt., 167. o.).

„Ha az Úr nagy napján úgy állunk meg, hogy Krisztus a menedékünk, a magas tornyunk, félre kell tennünk minden irigységet, az elsőbbségért folytatott küzdelmet. Ezeknek a szentségtelen dolgoknak a gyökereit teljesen ki kell irtanunk, nehogy újból felüssék a fejüket. Egészen az Úr oldalára kell állnunk” (Ellen G. White: *Last Day Events*. 190. o.)!

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. Olvassuk el Kol 3:12-17 szakaszát! Beszéljessünk azokról a keresztényi jellemzőkről, amelyek elsajátítására buzdítja Pál a kolossébeli gyülekezetet! Miért nélkülözhetetlenek e tulajdonságok minden konfliktusmegoldáshoz? Hogyan segíthetnek megvalósítani azokat az elveket, amelyeket Mt 18:15-18 szakaszában adott Jézus?
2. Térjünk vissza Kol 3:12-17 verseihez és a benne foglalt tanításhoz! Miért olyan fontosak ezek a jellemzők az egyház egysége szempontjából?
3. Ha a Hetednapi Adventista Egyház egészére gondolunk, vajon mi gátolja leginkább azt az egységet, ami szükséges az evangélium maradéktalan bemutatásához a világ előtt? A tantételeink? Nem! Ezeket Istentől kaptuk, azért, hogy hirdessük a világnak. Talán csak velünk van baj, az emberi kapcsolatainkkal, a kicsinyes irigységgel, a veszekedés-sel, az önzéssel, a nagyravágyással és még sok mással. Miért kell a Szentlélek átforgató erejéért könyörögnünk, mielőtt tapasztalhatnánk az egész egyház egységét?

ÖSSZEFOGLALÁS: Jézus Krisztus evangéliuma a gyógyulásról és az átalakulásról szól. Amikor ez megvalósul, mindenképpen hat az emberi kapcsolatainkra. A Bibliában annak a szilárd elveit és példáit láthatjuk, hogy még a bűn világában is hogyan maradhatunk valóban jó kapcsolatban az emberekkel.

R. DÁNIEL IRÉN:
ÖSSZETÖRTEN

Uram!
Egészséget adtál,
mire nem vigyáztam.
Képességet kaptam,
amit nem használtam.
Irgalmadat adtad,
ezzel visszaéltem...
Lábadhoz zuhanok,
fájón, összetörten.

Gyógyulást kínálsz –
könyörgök érte!
Feladatot szánsz –
tettem kísérje!
Irgalmad újul –
mosd le a bűnöm!
Lábadnál pihenve
arcom derüljön!